

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 201

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 9 aprilie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
84.		359.	
— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2012 privind finanțarea din bugetul alocat Ministerului Afacerilor Externe a unor compensații financiare pentru pierderile materiale suferite de personalul Ambasadei României la Tripoli, în contextul evacuării precipitate în țară după izbucnirea conflictului intern armat și al jefuirii ulterioare a bunurilor proprii	2	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (1) din Legea nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală	4
357.		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2012 privind finanțarea din bugetul alocat Ministerului Afacerilor Externe a unor compensații financiare pentru pierderile materiale suferite de personalul Ambasadei României la Tripoli, în contextul evacuării precipitate în țară după izbucnirea conflictului intern armat și al jefuirii ulterioare a bunurilor proprii	2	Decizia nr. 48 din 12 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice	5–6
★		Decizia nr. 49 din 12 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare.....	7–9
85.		Decizia nr. 60 din 21 februarie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 lit. i) și ale art. 82 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	9–13
— Lege pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 96/2008 privind modificarea art. III alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”	3	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
358.		141.	
— Decret privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 96/2008 privind modificarea art. III alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”	3	— Hotărâre privind suplimentarea bugetului Curții de Conturi pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar	14
★		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
86.		323.	
— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (1) din Legea nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală	4	— Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor din unitatea administrativ-teritorială Livezile, județul Timiș	14–15
		478.	
		— Ordin al ministrului sănătății privind desfășurarea activităților în domeniul transplantului	16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2012 privind finanțarea din bugetul alocat Ministerului Afacerilor Externe a unor compensații financiare pentru pierderile materiale suferite de personalul Ambasadei României la Tripoli, în contextul evacuării precipitate în țară după izbucnirea conflictului intern armat și al jefuirii ulterioare a bunurilor proprii

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 89 din 12 decembrie 2012 privind finanțarea din bugetul alocat Ministerului Afacerilor Externe a unor compensații financiare pentru pierderile materiale suferite de personalul Ambasadei României la Tripoli, în contextul evacuării precipitate în țară după izbucnirea conflictului intern armat și al jefuirii ulterioare a bunurilor proprii, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 868 din 20 decembrie 2012, cu următoarea modificare:

— **Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — Se aprobă suportarea din bugetul aprobat Ministerului Afacerilor Externe de compensații bănești în vederea despăgubirii personalului Ambasadei României la Tripoli pentru pierderile materiale suferite în urma conflictului armat din Libia.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 5 aprilie 2013.

Nr. 84.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2012 privind finanțarea din bugetul alocat Ministerului Afacerilor Externe a unor compensații financiare pentru pierderile materiale suferite de personalul Ambasadei României la Tripoli, în contextul evacuării precipitate în țară după izbucnirea conflictului intern armat și al jefuirii ulterioare a bunurilor proprii

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 89/2012 privind finanțarea din bugetul alocat Ministerului Afacerilor Externe a unor compensații financiare pentru pierderile materiale suferite de personalul Ambasadei României la Tripoli, în contextul evacuării precipitate în țară după izbucnirea conflictului intern armat și al jefuirii ulterioare a bunurilor proprii și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 4 aprilie 2013.

Nr. 357.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 96/2008 privind modificarea art. III alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu-Șișești”

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96 din 24 iunie 2008 privind modificarea art. III alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu-Șișești”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 30 iunie 2008.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 147 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 5 aprilie 2013.
Nr. 85.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 96/2008 privind modificarea art. III alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu-Șișești”

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c e r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 96/2008 privind modificarea art. III alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2005 pentru modificarea Legii nr. 290/2002 privind organizarea și funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare și a Academiei de Științe Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu-Șișești” și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 4 aprilie 2013.
Nr. 358.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (1) din Legea nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57 din 10 octombrie 2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (1) din Legea nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 12 octombrie 2012, cu următoarea modificare:

— **Articolul unic se modifică și va avea următorul cuprins:**
„Articol unic. — Termenul prevăzut la art. II alin. (1) din Legea nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 11 iulie 2012, cu privire la organizarea desfășurării primelor alegeri pentru constituirea camerelor pentru agricultură, industrie alimentară, piscicultură, silvicultură și dezvoltare rurală se prorogă cu 8 luni de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 5 aprilie 2013.

Nr. 86.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (1) din Legea nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2012 privind prorogarea termenului prevăzut la art. II alin. (1) din Legea nr. 122/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 283/2010 privind camerele pentru agricultură, silvicultură și dezvoltare rurală și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 4 aprilie 2013.

Nr. 359.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 48**

din 12 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Daniela Ramona Marișiu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice, excepție ridicată de unitatea administrativ-teritorială Județul Botoșani în Dosarul nr. 500/39/2012 al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.502D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 558/2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 octombrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 500/39/2012, **Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice**, excepție ridicată de unitatea administrativ-teritorială Județul Botoșani.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție. Motivarea care se regăsește în preambulul ordonanței de urgență criticate nu reprezintă o justificare pertinentă, care să determine Guvernul să adopte acest act normativ cu respectarea Constituției. În continuare, face referire la Decizia nr. 255/2005, prin care Curtea a statuat asupra condițiilor ce trebuie respectate în momentul adoptării unei ordonanțe de urgență.

Curtea de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 558/2012.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 8 mai 2012, cu următorul conținut: „(1) *Sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată pentru echilibrarea bugetelor locale acordate unităților administrativ-teritoriale în anul 2012 prin Hotărârea Guvernului nr. 255/2012 privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012, pentru unele unități administrativ-teritoriale, pentru plata unor arierate aferente cheltuielilor curente și de capital, precum și pentru cofinanțarea unor proiecte cu finanțare externă nerambursabilă, neutilizate până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se restituie de către ordonatorii principali de credite ai bugetelor locale la bugetul de stat, în contul din care acestea au fost încasate. Restituirea sumelor neutilizate se efectuează pe bază de ordine de plată pentru Trezoreria Statului, întocmite distinct, în care la rubrica «Explicații» se va preciza obligatoriu «Restituire sume defalcate din TVA încasate potrivit Hotărârii Guvernului nr. 255/2012, rămase neutilizate».*

(2) Regularizarea cu bugetul de stat a sumelor prevăzute la alin. (1) se realizează în termen de 3 zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Cu sumele restituite potrivit alin. (2) se reîntregește Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, potrivit instrucțiunilor emise de Ministerul Finanțelor Publice.”

În opinia autorului excepției, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 115 alin. (4) referitor la competența Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență în situații extraordinare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. Astfel, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, și prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, Curtea a reținut implicațiile deosebirii terminologice dintre noțiunea de „*caz excepțional*”, utilizată în accepțiunea art. 114 alin. (4) din Constituție anterior revizuirii, și cea de „*situație extraordinară*”, arătând că, deși diferența dintre cei doi termeni, din punctul de vedere al gradului de abatere de la obișnuit sau comun căruia îi dau expresie, este evidentă, același legiuitor a simțit nevoia să o pună la adăpost de orice interpretare de natură să minimalizeze o atare diferență, prin adăugarea sintagmei „*a căror reglementare nu poate fi amânată*”, consacrand, astfel, *in terminis* imperativul urgenței reglementării.

Prin aceleași decizii, Curtea a reamintit jurisprudența sa pronunțată anterior revizuirii Legii fundamentale și a precizat că de esența cazului excepțional este caracterul său obiectiv, în sensul că „*existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență*” (Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2012 privind stabilirea unor măsuri financiare în domeniul asigurărilor sociale de sănătate și al finanțelor publice, excepție ridicată de unitatea administrativ-teritorială Județul Botoșani în Dosarul nr. 500/39/2012 al Curții de Apel Suceava — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2012 a fost adoptată — astfel cum reiese din preambulul acesteia — avându-se în vedere:

— presiunile și riscurile determinate de evoluțiile economice interne și externe, necesitatea susținerii creșterii economice și a reducerii inflației, precum și cerința asigurării cu prioritate a sumelor destinate finanțării proiectelor de infrastructură și a cofinanțării proiectelor finanțate din fonduri europene și a contribuției României la bugetul comunitar;

— necesitatea evitării acestor riscuri prin adoptarea unei politici de restrângere a cheltuielilor bugetare;

— Hotărârea Guvernului nr. 255/2012 privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012, pentru unele unități administrativ-teritoriale, care nu poate fi aplicată de acestea, deoarece nu înregistrează arierate și nu au în derulare proiecte finanțate din fonduri externe nerambursabile care să necesite cofinanțare.

Totodată, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 558 din 24 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 7 iunie 2012, dacă prin Hotărârea Guvernului nr. 255/2012 au fost alocate astfel de sume fără a exista o justificare reală, Guvernul este îndreptățit să dispună restituirea acestora fără a mai aștepta închiderea exercițiului bugetar, întrucât, pe de o parte, sursa din care au fost alocate aceste sume o reprezintă Fondul de rezervă la dispoziția Guvernului, ce reprezintă o finanțare extraordinară, iar, pe de altă parte, Guvernul are obligația de a adopta măsuri care să prevină folosirea acestor sume în alte scopuri decât cele stabilite. Astfel, Curtea a statuat că aceste două elemente justifică urgența adoptării măsurii restituirii prevăzute de dispozițiile actului normativ criticat.

Așa fiind, Curtea constată, pe de-o parte, că aceste împrejurări se încadrează în conceptul constituțional de „*situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată*”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența sa, iar, pe de altă parte, că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanței de urgență criticate.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 49

din 12 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Advanced Bingo System — S.R.L. din Snagov în Dosarul nr. 6.671/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.512D/2012.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Ionuț Șerban, cu delegație depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Susține că Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 a fost emisă în temeiul unei legi de abilitare, fără ca aceasta din urmă să prevadă abilitarea Guvernului de a reglementa în domeniul jocurilor de noroc. Este, astfel, încălcat art. 108 alin. (3) din Constituție. Interzicerea jocului de noroc de tip bingo televizat fără respectarea prevederilor constituționale ale art. 53, astfel cum ele au fost interpretate în jurisprudența Curții Constituționale, echivalează cu încălcarea prevederilor art. 45 și 135 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că dispozițiile criticate aduc atingere modalității de exercitare a acestei activități, iar nu substanței dreptului prevăzut la art. 45 din Constituție. În final, face referire la Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 24 ianuarie 2013 pronunțată în cauzele conexe C-186/11 și C-209/11.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 6.671/2/2012, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare**, excepție ridicată de Advanced Bingo System — S.R.L. din Snagov cu ocazia soluționării unei cauze de contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia consideră că Legea nr. 127/2012 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe nu abilitază executivul să modifice Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 în sensul eliminării jocului bingo televizat din categoria jocurilor de noroc ce pot fi autorizate conform legii, ceea ce contravine

prevederilor art. 108 alin. (3) din Constituție. În continuare, arată că libertatea economică implică atât începerea propriu-zisă a unei activități economice, cât și exercitarea activităților comerciale într-un mediu de afaceri nedistorsionat, acest drept trebuind înțeles în corelare cu alte drepturi și libertăți fundamentale, precum dreptul de proprietate. Accesul liber la o activitate economică presupune implicit stabilirea unor limite de exercitare a libertății economice. Însă, astfel de limite nu pot fi impuse în mod arbitrar și abuziv, ci cu respectarea condițiilor imperative stabilite de Legea fundamentală prin art. 53. Contrar dispozițiilor constituționale ale art. 53, prin textele de lege criticate nu sunt stabilite limite de exercitare a activității de organizare și desfășurare a jocului de noroc de tip bingo televizat, ci însuși dreptul de a desfășura această activitate este interzis.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Din moment ce legea specială de abilitare indică doar domeniul în care poate fi emisă ordonanța, și anume măsuri fiscal-bugetare, nu și conținutul reglementării, modificarea adusă Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 nu contravine prevederilor art. 108 alin. (3) din Constituție. Având în vedere că, potrivit Legii nr. 31/1996, organizarea și exploatarea sistemelor de joc cu miză, directe sau disimulate, constituie monopol de stat, acesta din urmă are dreptul de a stabili regimul de acces al agenților economici la activitatea de organizare și exploatare a jocurilor de noroc, precum și condițiile de exercitare a acestei activități și implicit interzicerea unor tipuri de jocuri de noroc care se dovedesc prejudiciabile pentru societate sau pentru anumite persoane. Referitor la pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, arată că aceasta nu își găsește incidență în cazul de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 24 august 2012, cu următorul conținut: „Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 26 iunie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 10 alineatul (1), litera f) se abrogă.
2. La articolul 15 alineatul (2), litera h) se abrogă.
3. La articolul 15 alineatul (6), literele i) și j) se abrogă.
4. La articolul 19, alineatul (3) se abrogă.
5. La articolul 21, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

«(5) Se interzice comercializarea biletelor sau taloanelor pentru jocul de noroc tip bingo, pentru care extragerea biletelor/taloanelor sau premiarea participanților se realizează prin intermediul rețelelor de televiziune ori radio.»

6. La articolul 29 alineatul (8), litera e) se abrogă.

7. În anexă, la punctul 1 «Taxe anuale percepute pentru activitățile din domeniul jocurilor de noroc» subpunctul I, litera G se abrogă.

8. În anexă, la punctul 1 subpunctul II, litera G se abrogă.

9. În anexă, la punctul 2 «Valoarea minimă a capitalului social subscris și vărsat la data solicitării cererii de obținere a licenței de organizare a jocurilor de noroc», litera G se abrogă.

10. Din cuprinsul ordonanței de urgență a Guvernului se elimină sintagma «jocurile bingo organizate prin intermediul sistemelor rețelelor de televiziune».

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 45 referitor la libertatea economică, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 108 alin. (3) referitor la emiterea ordonanțelor în temeiul unei legi de abilitare și art. 135 referitor la economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în nota de fundamentare a ordonanței criticate, Guvernul precizează că:

— de la apariția Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 și până în prezent, au fost eliberate de către Comisia de autorizare a jocurilor de noroc din cadrul Ministerului Finanțelor Publice un număr de 2 licențe de organizare a jocurilor de noroc tip bingo organizate prin intermediul sistemelor rețelelor de televiziune;

— operatorii economici deținători ai acestor licențe au intrat în insolvență ca urmare a acumulării de datorii, atât către bugetul de stat, cât și către alți operatori economici sau participanți la joc;

— aceste activități de tipul jocurilor bingo nu creează valoarea adăugată, ci doar transferuri, cel mai adesea slab fiscalizate (din cauza dificultății de control), de la populația săracă către administratorii jocurilor respective;

— statul are pierderi bugetare din jocurile de noroc de tip bingo;

— statul nu poate superviza eficient vânzarea tichetelor de participare la jocul de tip bingo televizat, acestea fiind tranzacții în numerar, implicit nici corectitudinea colectării taxelor aferente. Mai mult, statul nu poate asigura corectitudinea organizării jocului de tip bingo televizat, respectiv verificarea conformității dintre tichetele vândute cu tichetele efectiv participante.

În continuare, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 a fost adoptată în temeiul art. 108 din Constituție și al art. 1 pct. 1.3 din Legea nr. 127/2012, dispoziții de lege care abilitază Guvernul să emită ordonanțe în domeniul finanțelor publice și economiei pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare. Totodată, Curtea apreciază că, de regulă, legea specială de abilitare indică doar domeniul în care poate fi emisă ordonanța, nu și conținutul reglementării. Având în vedere toate aceste elemente, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței

Guvernului nr. 17/2012 se încadrează în domeniul precizat de art. 1 pct. 1.3 din legea specială de abilitare, astfel că modificarea adusă Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 nu contravine prevederilor art. 108 alin. (3) din Constituție.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 45 și 135, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi primită.

Astfel, Curtea observă că, prin Decizia nr. 205 din 15 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 6 iunie 2003, a reținut că domeniul jocurilor de noroc ridică serioase probleme pe planul ordinii și al moralei publice, ceea ce justifică adoptarea unor măsuri restrictive.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.344 din 13 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012, Curtea a luat în considerare și jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în domeniul libertății de a presta servicii. Cu acel prilej, Curtea a reținut că jurisprudența europeană statuează, în esență, următoarele:

— în domeniul reglementării jocurilor de noroc, statele membre dispun de o marjă foarte largă de acțiune;

— obiectivul principal urmărit de reglementarea națională trebuie să fie lupta împotriva criminalității, mai precis protecția consumatorilor de jocuri de noroc împotriva fraudelor săvârșite de operatori;

— o legislație națională destinată să limiteze activitatea operatorilor de jocuri de noroc, în scopul limitării dependenței de jocurile de noroc și pentru a preveni fraudă, este în principiu compatibilă cu dreptul comunitar;

— art. 46 alin. (1) din Tratatul CE permite restricții ale libertății de a presta servicii, justificate de motive de ordine publică, de siguranță publică sau de sănătate publică, cum ar fi obiectivele de protecție a consumatorilor, de prevenire a fraudei și a incitării cetățenilor la o cheltuială excesivă legată de joc, precum și de prevenire a tulburărilor ordinii sociale în general;

— statele membre sunt libere să stabilească, potrivit propriei scări de valori, obiectivele politicii lor în materie de jocuri de noroc și, eventual, să definească cu precizie nivelul de protecție urmărit. De asemenea, trebuie ca restricțiile pe care le impun să îndeplinească cerințele care reies din jurisprudența Curții, în special în ceea ce privește proporționalitatea lor.

În continuare, Curtea reține că piața jocurilor de noroc este o piață restrictivă, dreptul de a organiza jocuri de noroc, precum și condițiile de exploatare și practicare a acestora constituie monopol de stat, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu o interdicție de principiu a jocurilor de noroc, interdicție de la care numai statul poate acorda derogări, impunând în acest sens obligația respectării unor criterii și condiții pe care le consideră necesare (cum ar fi condițiile acordării ori reînnoirii licenței pe care o poate suspenda, anula sau retrage pentru nerespectarea condițiilor pe care le-a fixat beneficiarului ei).

Plecând de la aceste premise, rezultă că domeniul jocurilor de noroc reprezintă o excepție de la principiul libertății economice, fiind o piață închisă, în care statul are dreptul de a restrânge, de a restricționa sau de a interzice anumite jocuri de noroc.

Îngrădirile ce apar pe o astfel de piață sunt justificate și de aspectele ce țin de asocierea domeniului jocurilor de noroc cu cel al activităților care intră în sfera penalului, de influența negativă pe care acest domeniu o poate avea asupra cetățenilor, precum și de necesitatea prelevării fondurilor la bugetul de stat în scopul folosirii lor în interes public.

În final, Curtea constată că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu ne aflăm în ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 17/2012 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Advanced Bingo System — S.R.L. din Snagov în Dosarul nr. 6.671/2/2012 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 60

din 21 februarie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 lit. i) și ale art. 82 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 lit. i) și ale art. 82 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului și care formează obiectul Dosarului nr. 1.133D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se prezintă, pentru Avocatul Poporului, doamna consilier Ecaterina Mirea, cu împuternicire depusă la dosar.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care reiterează susținerile prezentate în motivarea scrisă, arătând, în esență, următoarele:

Prevederile art. 54 lit. i) și ale art. 82 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 restrâng în mod nejustificat și discriminatoriu dreptul la muncă, prin aceea că impun interdicția potrivit căreia o persoană nu mai poate ocupa o funcție publică dacă a fost destituită dintr-o funcție publică sau i-a încetat contractul individual de muncă pentru motive disciplinare în ultimii 7 ani. Libertatea alegerii locului de muncă, consacrată de art. 41 alin. (1) din Constituție, este incompatibilă cu stabilirea unor condiții care împiedică în mod efectiv, prin natura lor, accesul la o anumită funcție. În considerarea acestei norme fundamentale, statul are obligația corelativă de a garanta condiții de acces bazate pe criterii de egalitate de șanse, transparență, competență, merite profesionale etc., fără a institui discriminări sau privilegii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1.039 din 9 iulie 2009). Instituirea unui termen

de 7 ani în care persoana aflată în ipoteza normei juridice criticate nu poate accede la o funcție publică echivalează cu o decădere din dreptul de a accede la acea funcție. Această măsură este mult mai severă prin comparație cu cea aplicată în dreptul comun — dreptul muncii — sau cu sancțiunea aplicată persoanelor care au săvârșit faptele penale prevăzute de art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 și care sunt foarte grave. Discriminarea este cu atât mai evidentă și excesivă în cazul persoanelor care au fost destituite din funcția publică pentru un motiv legal de incompatibilitate.

Pe de altă parte, măsura legislativă criticată nu este nici proporțională, nici rezonabilă și nici nu vizează protejarea unor drepturi și interese colective, superioare, astfel încât nu se justifică sub aspectul condițiilor prevăzute de art. 53 din Constituție. Întrucât nu există predeterminări legale ale principiului proporționalității, este de competența Curții Constituționale a stabili respectarea acestui principiu. Având în vedere argumentele prezentate, reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Consacrarea la nivel constituțional a dreptului la muncă nu împiedică instituirea unor condiții legale pentru exercitarea efectivă a acestui drept, condiții aplicabile în aceeași măsură tuturor subiectelor de drept ce se încadrează în ipoteza normei juridice, fără privilegii și fără discriminări. Întinderea termenului de reabilitare, în prezent de 7 ani, reprezintă totodată opțiunea legiuitorului și nu poate constitui o problemă de constituționalitate a textelor legale examinate. Măsura legală se justifică prin necesitatea ocrotirii interesului instituției publice și asigurarea credibilității acesteia prin impunerea unor condiții de moralitate a funcționarilor săi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Adresa nr. 6.794 din 21 iunie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.231 din 21 iunie 2012, în temeiul art. 146 lit. d) teza a doua din Constituție și al art. 32 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții

Constituționale, **Avocatul Poporului a sesizat direct Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 54 lit. i) și ale art. 82 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate Avocatul Poporului susține că textele de lege criticate constituie o îngrădire a dreptului la muncă și instituie discriminări în privința accederii persoanei la o funcție publică, având loc totodată și o restrângere nepermisă a exercițiului unor drepturi și al unor libertăți.

Astfel, textele de lege criticate reglementează interdicția potrivit căreia o persoană nu mai poate ocupa o funcție publică dacă a fost destituită dintr-o funcție publică sau i-a încetat contractul individual de muncă pentru motive disciplinare în ultimii 7 ani.

O atare condiție de accedere la funcția publică este excesivă, nejustificată și incompatibilă cu libertatea alegerii profesiei, a meseriei și a locului de muncă, conducând la îngrădirea dreptului de muncă, reglementat de art. 41 din Constituție. Libertatea alegerii profesiei presupune, înainte de toate, pregătirea și calificarea corespunzătoare în vederea exercitării acesteia și poate fi condiționată sau limitată de criterii legale, justificate constituțional, precum starea sănătății, aptitudinea sau alte criterii determinate de specificul profesiei, al meseriei sau al locului de muncă. Este adevărat că însăși Curtea Constituțională a stabilit în jurisprudența sa că instituirea prin lege a unor condiții pentru ocuparea unor funcții sau exercitarea unor profesii nu reprezintă o încălcare a dreptului la muncă și la alegerea profesiei, însă, în speță, instituirea acestei interdicții, precum și impunerea unui termen de radiere a sancțiunii disciplinare de 7 ani de la aplicare sunt contrare art. 41 alin. (1) din Constituție. Finalitatea interdicției impuse nu este nici realizabilă și nici verosimilă, mai ales că, teoretic, în unele cazuri, persoanele care au săvârșit fapte de natură penală pot accede la o funcție publică într-un termen relativ mai scurt decât termenul de 7 ani prevăzut pentru cei ce au săvârșit abateri disciplinare. Mai mult, persoanele care au săvârșit faptele penale prevăzute de art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 și care sunt foarte grave (săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, care împiedică înfăptuirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție, care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcției publice) au posibilitatea să participe la concurs, dacă a intervenit reabilitarea.

Textele de lege criticate contravin și principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, garantat de art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală. Cerința reglementată de art. 54 lit. i) din Legea nr. 188/1999 este esențialmente subiectivă, deși recrutarea și selecția funcționarilor publici trebuie să se facă exclusiv pe criteriul competenței și al meritelor profesionale. În practică, persoanele vizate de norma legală criticată pot fi profesioniști de valoare, cu un bagaj de cunoștințe suficient de bogat pentru a ocupa oricând o funcție publică, dar care nu pot participa la concurs din cauza faptului că au fost destituite dintr-o funcție publică sau le-a încetat contractul individual de muncă pentru motive disciplinare în ultimii 7 ani.

Această interdicție contravine principiului accesului egal la funcțiile publice, ce trebuie înțeles atât ca o egalitate de tratament a titularilor funcției publice din partea legiuitorului, cât și ca o egalitate de șanse acordate în vederea ocupării acestora.

Durata excesivă a termenului de 7 ani prevăzut pentru radierea interdicției are efect prohibitiv asupra persoanelor în cauză față de celelalte persoane care pot accede la o funcție publică prin participarea și promovarea concursului organizat în acest scop. În acest sens se arată că, în legislația muncii, termenul de radiere de drept a sancțiunii disciplinare, prevăzut

de art. 248 alin. (3) din Codul muncii, este de „12 luni de la aplicare, dacă salariatului nu i se aplică o nouă sancțiune disciplinară în acest termen”.

Interdicția în discuție are natura juridică a unei decăderi din dreptul de a ocupa o funcție publică, iar termenul de 7 ani este excesiv și disproporționat, având în vedere că, în materie penală, unele infracțiuni ce reprezintă cele mai grave fapte antisociale pot fi radiate în termen de 3 ani. Astfel, se poate ajunge în situația paradoxală ca persoanele care au săvârșit fapte de natură penală — condamnate și reabilite — care, sub aspectul gravității, nu pot fi comparate cu abaterile disciplinare să poată ocupa o funcție publică. Caracterul excesiv al acestui termen este cu atât mai evident în cazul persoanelor care au fost destituite din funcția publică pentru un motiv legal de incompatibilitate.

În sfârșit, se arată că deosebirea de tratament instituită prin textele de lege criticate nu se bazează pe un criteriu obiectiv și rezonabil, întrucât se consideră că, „față de specificul funcției publice, și anume al responsabilităților, atribuțiilor de serviciu și al rigorilor impuse, persoanele care au fost destituite dintr-o funcție publică sau le-a încetat contractul de muncă pentru motive disciplinare nu se află într-o situație diferită de cea a celorlalți cetățeni care acced la o funcție publică”.

Având în vedere că prevederile de lege criticate împiedică liberul acces la ocuparea funcțiilor publice, Avocatul Poporului susține și că această restrângere nu se încadrează în limitele prevăzute de art. 53 din Constituție.

Dreptul de acces la o funcție publică nu este unul absolut, însă limitarea sa poate fi admisă în măsura în care urmărește un scop legitim și există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit. Restrângerea se justifică, în general, prin existența unor drepturi diverse și în unele situații chiar contradictorii, respectiv interesul subiectiv al titularilor drepturilor fundamentale, pe de o parte, iar, pe de altă parte, interesul public sau necesitatea de a garanta drepturile fundamentale ale altor persoane. Raționamentul și proporționalitatea presupun compararea intereselor, în așa fel încât limitarea exercițiului unui drept sau al unei libertăți fundamentale să nu depășească ceea ce este strict necesar pentru satisfacerea unui interes public sau apărarea drepturilor altor persoane. În acest sens se susține că interdicția reglementată de textele de lege criticate nu se justifică în mod obiectiv ca o măsură ce se impune pentru salvagardarea unui alt drept care, în absența acestei restricții, ar fi grav compromis.

Proporționalitatea este un alt criteriu de determinare a respectării cadrului constituțional de restrângere a exercițiului unui drept sau al unei libertăți și reprezintă relația de echilibru între situații, valori și interese diferite, care să permită coexistența libertăților, armonizarea intereselor individuale cu interesul social. De aceea, principiul proporționalității constituie o garanție a drepturilor omului, în situația în care exercitarea acestora este restrânsă prin măsuri (arbitrare sau abuzive) impuse de autoritățile statului. Restrângerea drepturilor trebuie să fie adecvată și necesară pentru realizarea obiectivului său și nu poate să impună sarcini excesive asupra persoanei, astfel că, în consecință, trebuie să fie proporțională în efectul său asupra acesteia. Or, în speța de față, măsura restrictivă a ocupării funcției publice nu respectă condiția de proporționalitate, întrucât scopul pentru care a fost dispusă este generic și nu indică un anumit drept sau o libertate ca scop legitim. Prevederile de lege criticate instituie o condiție de accedere la o funcție publică ce nu asigură un just echilibru între interesul individual și interesul general și sunt de natură să restrângă în mod disproporționat acest drept, aducându-i atingeri grave în mod substanțial. Desigur, întrucât nu există prevederi legale ale principiului proporționalității, sarcina

de a stabili conținutul acestui principiu revine instanței de contencios constituțional.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) și ale art. 33 din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președintele Camerei Deputaților a transmis punctul său de vedere prin care susține că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se susține, în esență, că impunerea unor condiții la ocuparea unei funcții publice nu poate fi asimilată îngrădirii dreptului la muncă. Cerința ca cetățenii români care au fost destituiți dintr-o funcție publică sau care au avut contractul individual de muncă desfăcut din motive disciplinare să nu poată face parte din corpul funcționarilor publici o anumită perioadă este justificată de necesitatea ca toți membrii aparatului administrației publice să fie de o moralitate neîndoieabilă, asigurându-se în acest mod credibilitatea acestora și a aparatului administrativ. Această interdicție a fost introdusă de legiuitor ca sancțiune, având în vedere că și demiterea dintr-o funcție publică se face, conform legii, din rațiuni disciplinare.

Cât privește durata de 7 ani a radierii sancțiunii disciplinare, aceasta este apreciată ca fiind cel mult o problemă de legalitate, în raport cu prevederile similare cuprinse în Codul muncii, ori de interpretare sau de aplicare a Legii nr. 188/1999. Prin urmare, această prevedere nu poate fi reținută ca încălcând norme constituționale, fiind la latitudinea legiuitorului să stabilească astfel de termene.

Referitor la argumentul invocat de Avocatul Poporului, potrivit căruia persoanele care au săvârșit fapte penale de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 pot participa la un concurs organizat pentru ocuparea unei funcții publice, mai devreme de 7 ani, cât este condiția pentru radierea sancțiunii disciplinare, se apreciază că, în condițiile în care intervine reabilitarea, aceasta este o prevedere corectă, deoarece reabilitarea presupune revenirea la situația anterioară momentului în care a intervenit motivul care a dus la condiționare, respectiv acuzația privind comiterea unor fapte de natură penală.

Se mai susține că pretinsa neconcordanță a prevederilor de lege criticate cu unele acte internaționale invocate, care reglementează dreptul la muncă, precum Declarația Universală a Drepturilor Omului, nu poate fi reținută, deoarece însăși Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 41 din 24 ianuarie 2006, la fel ca și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, că „dreptul unei persoane de a fi admisă într-o funcție publică nu este recunoscut nici de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nici de protocoalele sale. Așadar, în acest domeniu statul are o mai largă marjă de apreciere”.

Nu poate fi reținută nici încălcarea prevederilor art. 16 și 53 din Constituție invocate, deoarece condiționarea accederii la o funcție publică nu reprezintă o îngrădire a dreptului la muncă, iar aceasta îi privește, în egală măsură, pe toți cetățenii care vor să ocupe o funcție publică. Totodată, statutul funcționarilor publici se stabilește prin lege organică, iar dreptul de a stabili condiții pentru exercitarea funcției publice aparține legiuitorului, care este singurul în măsură să le modifice. În plus, domeniul de competență al Curții Constituționale îl constituie doar drepturile fundamentale, și nu orice drepturi subiective, indiferent că acestea izvorăsc din acte normative sau din acte consensuale.

Guvernul a transmis punctul său de vedere prin care consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Dispozițiile art. 41 alin. (1) din Constituție invocate, referitoare la alegerea liberă a profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă, nu pot fi interpretate în sensul că orice persoană, oricând, poate opta pentru exercitarea unei profesii ori a unei meserii sau pentru alegerea oricărui loc de muncă fără a avea pregătirea și calificarea corespunzătoare ori fără a îndeplini condițiile legate de probitatea profesională, în cazul în care pentru exercitarea unei profesii sau meserii se cere, pe lângă absolvirea studiilor ori calificarea necesară, și acest lucru. Exercițarea oricărui drepturi trebuie să se facă într-un cadru legal adecvat și specific fiecărui drept în parte, iar legiuitorul este îndreptățit să reglementeze anumite condiții, pentru anumite profesii, care să asigure un astfel de cadru pentru fiecare categorie de funcții în parte.

În speță, legiuitorul a reglementat interdicțiile stabilite de art. 54 lit. i) din Legea nr. 188/1999, apreciind că pentru o persoană care a fost destituită dintr-o funcție publică sau căreia i-a încetat contractul individual de muncă din motive disciplinare este nevoie de o perioadă de 7 ani în care aceasta să nu mai poată ocupa o funcție publică, tocmai pentru a atrage atenția asupra rolului și importanței acestui gen de funcții și pentru a încerca să împiedice săvârșirea faptelor vizate de acest text. Simpla supoziție a autorului excepției în sensul că o persoană care a săvârșit o faptă de natură penală poate accede într-o funcție publică într-un termen mai scurt decât termenul de 7 ani, aplicabil în materia abaterilor disciplinare săvârșite de funcționarilor publici, nu este un argument de natură a justifica neconstituționalitatea textelor legale criticate.

Cât privește pretinsa încălcare a principiului egalității și al nediscriminării, reglementat de art. 16 alin. (1) din Constituție, se arată, în esență, că săvârșirea unor abateri disciplinare repetate sau a unei abateri disciplinare care a avut consecințe grave, respectiv ivirea unui motiv legal de incompatibilitate pentru a cărui încetare funcționarul public nu acționează în termen de 10 zile reprezintă, în contextul importanței funcției publice pentru întreaga societate, motive obiective și rezonabile care să justifice un statut juridic aparte pentru această categorie profesională. Totodată, textele legale criticate se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normelor legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

Date fiind argumentele care demonstrează respectarea drepturilor fundamentale pretins încălcate, Guvernul apreciază, în final, că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu sunt incidente în cauză, concluzionând că nu poate fi vorba, în speță, despre nicio restrângere a exercițiului vreunui drept fundamental, ci despre opțiunea legiuitorului în ceea ce privește reglementarea condițiilor de acces la ocuparea unei funcții publice.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând excepția de neconstituționalitate formulată direct de Avocatul Poporului, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 32 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit actului de sesizare, prevederile art. 54 lit. i) și ale art. 82 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, care au următorul conținut:

— Art. 54 lit. i): „Poate ocupa o funcție publică persoana care îndeplinește următoarele condiții: [...]”

i) nu a fost destituită dintr-o funcție publică sau nu i-a încetat contractul individual de muncă pentru motive disciplinare în ultimii 7 ani.”

— Art. 82 alin. (1) lit. c): „(1) Sancțiunile disciplinare se radiază de drept, după cum urmează: [...]”

c) în termen de 7 ani de la aplicare, sancțiunea prevăzută la art. 77 alin. (3) lit. e).”

Textul de lege la care prevederile mai sus redată fac trimitere are următorul conținut:

— Art. 77 alin. (3) lit. e): „(3) Sancțiunile disciplinare sunt: [...] e) destituirea din funcția publică.”

Potrivit art. 101 alin. (1) din actul normativ menționat, destituirea din funcție se dispune în următoarele cazuri:

„(1) Destituirea din funcția publică se dispune, în condițiile art. 78, prin act administrativ al persoanei care are competența legală de numire în funcția publică, ca sancțiune disciplinară aplicată pentru motive imputabile funcționarului public, în următoarele cazuri:

a) pentru săvârșirea repetată a unor abateri disciplinare sau a unei abateri disciplinare care a avut consecințe grave;

b) dacă s-a ivit un motiv legal de incompatibilitate, iar funcționarul public nu acționează pentru încetarea acestuia într-un termen de 10 zile calendaristice de la data intervenirii cazului de incompatibilitate.”

Normele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) și (2) care consacră principiul egalității cetățenilor în drepturi, art. 41 alin. (1) referitoare la dreptul la muncă și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. De asemenea, autorul excepției invocă o serie de norme juridice din acte internaționale care reglementează dreptul muncii, și anume: art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 din Pactul internațional privind drepturile economice, sociale și culturale și Convenția nr. 122/1964 a Organizației Internaționale a Muncii privind politica de ocupare a forței de muncă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Autorul sesizării de neconstituționalitate susține, în esență, că interdicția ocupării timp de 7 ani a unei funcții publice de către o persoană care a fost destituită dintr-o funcție publică anterior deținută ori căreia i-a încetat contractul individual de muncă pentru motive disciplinare contravine principiului fundamental al egalității și nediscriminării și îngrădește în mod nejustificat și disproportionat libertatea alegerii profesiei și a locului de muncă.

Curtea reține că obiectul de reglementare al Legii nr. 188/1999 îl constituie statutul funcționarilor publici, legiuitorul exprimându-și astfel opțiunea de a distinge această categorie profesională față de altele, în considerarea importanței pe care o deține instituția funcției publice în cadrul aparatului administrativ al statului. Pentru crearea și dezvoltarea unui corp de funcționari publici profesionist, stabil și imparțial, legea reglementează înființarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, organ de specialitate al administrației publice centrale, cu atribuții legale în domeniul managementului funcției publice și al funcționarilor publici. Plecând de la această premisă, a statutului diferit al funcționarilor publici față de alți salariați, legiuitorul a instituit atât condiții generale, cât și condiții speciale pentru accesul într-o funcție publică și apartenența unei persoane la corpul funcționarilor publici.

Dispozițiile de lege criticate — art. 54 lit. i) și a art. 82 alin. (1) lit. c) — conțin o astfel de condiție specială de acces la o funcție publică, referitoare la interdicția aplicabilă timp de 7 ani unei persoane care a fost destituită din funcția publică anterior deținută sau căreia i-a încetat contractul individual de muncă din motive disciplinare.

Potrivit art. 77 alin. (3) lit. e), art. 78, art. 97 lit. d) și art. 101 din Legea nr. 188/1999, destituirea din funcția publică reprezintă sancțiunea disciplinară ce are drept consecință încetarea raportului de serviciu al funcționarului public și intervine în două situații: a) pentru săvârșirea repetată a unor abateri disciplinare sau a unei abateri disciplinare care a avut consecințe grave și b) dacă s-a ivit un motiv legal de incompatibilitate, iar funcționarul public nu acționează pentru încetarea acestuia într-un termen de 10 zile calendaristice de la data intervenirii cazului de incompatibilitate; această sancțiune se radiază de drept în termen de 7 ani de la aplicarea sa. Abaterile disciplinare atrag răspunderea disciplinară a funcționarilor publici care încalcă cu vinovăție îndatoririle corespunzătoare funcției publice pe care o dețin și normele de conduită profesională și civică prevăzute de Legea nr. 188/1999.

Contractul individual de muncă poate înceta, în temeiul art. 55, art. 58, art. 61 lit. a) și al art. 247—252 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ca urmare a concedierii intervenite pentru motive ce țin de persoana salariatului, constând în săvârșirea unor abateri disciplinare sancționate ca atare de către angajator, în condițiile legii.

Prin urmare, cele două teze ale art. 54 lit. i) determină cele două categorii de destinatari ai acestei dispoziții, și anume: o persoană care, în calitatea sa de funcționar public, a fost destituită, în ultimii 7 ani, din această funcție, pentru motivele mai sus arătate, respectiv orice alt angajat în temeiul unui contract individual de muncă ce a încetat pentru motive disciplinare în ultimii 7 ani. Dat fiind caracterul de normă specială a prevederilor criticate din Legea nr. 188/1999, în cazul încetării contractului individual de muncă pentru motive disciplinare nu se aplică dispozițiile de drept comun, cuprinse la art. 248 alin. (3) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, potrivit cărora „sancțiunea disciplinară se radiază de drept în termen de 12 luni de la aplicare, dacă salariatului nu i se aplică o nouă sancțiune disciplinară în acest termen”, ci cele cuprinse la art. 54 lit. i) din Legea nr. 188/1999, care reglementează un termen diferit, de 7 ani, pentru ridicarea interdicției de a accede la o funcție publică.

Curtea constată că cerința specială prevăzută de art. 54 lit. i) din Legea nr. 188/1999 are natura unei interdicții temporare de acces la o funcție publică, impuse de legiuitor în considerarea rolului esențial pe care funcția publică o are în cadrul funcționării statului. Funcționarii publici au în competența lor atribuții legale ce implică exercitarea prerogativelor de putere publică, astfel că asupra lor nu trebuie să planeze nicio urmă de îndoială sub aspectul onestității, moralității și profesionalismului. În acest sens, Curtea observă că Legea nr. 188/1999 conține și alte dispoziții ce urmăresc același scop, cel al protejării intereselor instituției publice și al ocrotirii statutului funcționarilor publici. Astfel, dispozițiile art. 94 alin. (1) lit. m), coroborate cu ale art. 54 lit. h), reglementează sancțiunea administrativă a suspendării de drept a funcționarului public din funcția publică pe care acesta o deține, în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată a acestuia pentru săvârșirea uneia dintre infracțiunile contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, care împiedică înfăptuirea justiției, de fals ori a unor fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție. Prin Decizia nr. 539 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011, Curtea Constituțională a statuat că finalitatea acestei măsuri constă în protejarea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public.

Curtea nu poate reține criticile de neconstituționalitate potrivit cărora dispozițiile legale criticate restrâng în mod nejustificat

exercitarea dreptului la muncă sub aspectul libertății alegerii profesiei și a locului de muncă.

Cu privire la implicațiile art. 41 alin. (1) din Constituție, Curtea Constituțională a statuat în mod constant (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006) că dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, în anumite condiții stabilite de legiuitor, și nu vizează obligația statului de a garanta accesul tuturor persoanelor la toate profesiile.

În cazul de față, legea examinată reglementează, așa cum s-a arătat mai sus, o condiție specială de acces la o funcție publică, determinată de caracterul funcției și al locului de muncă vizat. Din perspectiva acestei condiționări, o funcție publică este accesibilă oricărei persoane care, pe lângă faptul că îndeplinește condițiile generale prevăzute de lege, nu a fost destituită dintr-o altă funcție publică anterior deținută (pentru motive ce țin de săvârșirea repetată a unor abateri disciplinare sau a unei abateri disciplinare care a avut consecințe grave sau pentru că nu a intervenit în termenul legal pentru îndepărtarea motivului de incompatibilitate) sau căreia nu i-a încetat contractul individual de muncă pentru motive disciplinare în ultimii 7 ani.

Apare așadar firească preocuparea legiuitorului de a impune, pentru ocuparea unei funcții din aparatul administrativ al statului, condiția trecerii unui timp suficient de la data săvârșirii abaterilor disciplinare sau, după caz, a constatării incompatibilității funcționarului public, pentru a demonstra faptul că persoana respectivă s-a îndreptat. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate nu afectează dreptul la muncă în sensul afirmat de autorul excepției, acela de a restrânge exercițiul libertății de alegere a locului de muncă și a profesiei, ci supun acest drept unei condiții speciale, determinate de natura funcției publice. Interdicția ocupării timp de 7 ani a unei funcții publice are caracter temporar și nu afectează persoana în cauză în ceea ce privește exercitarea dreptului la muncă, aceasta fiind liberă a opta pentru orice alt loc de muncă, în condițiile legii.

Totodată, Curtea constată că măsura în cauză respectă exigențele principiului egalității prevăzut de art. 16 din Constituție.

Cu privire la semnificația acestui principiu, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că „principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii

și a autorităților publice”. De asemenea, art. 16 din Constituție „vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui” (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002).

În lumina acestor considerente, Curtea constată că persoanele vizate de dispozițiile art. 54 lit. i) și art. 82 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 se află într-o situație distinctă în mod obiectiv de cea a celorlalte persoane care au vocația de a accede la o funcție publică — foști funcționari publici sau foști angajați în temeiul unui contract individual de muncă —, împrejurare ce justifică un tratament juridic deosebit. Antecedentele acestora sub aspectul conduitei profesionale dovedite în calitatea anterioară de angajați — într-o instituție publică sau nu, după caz — reprezintă elementul obiectiv de diferențiere în cadrul aceleiași categorii de persoane cu vocație generală de înscriere la un concurs pentru ocuparea unei funcții publice și constituie totodată un motiv suficient pentru legiuitor de a institui o condiție suplimentară, adaptată acestei situații, pentru a le permite (din nou, în cazul foștilor funcționari publici) accesul la o funcție publică.

Cât privește întinderea termenului de 7 ani, Curtea constată că acesta se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului, de liberă opțiune a sa, fără a putea fi supus cenzurii instanței de contencios constituțional. Totuși, având în vedere imperativul descurajării săvârșirii de către funcționarii publici a unor fapte penale grave sau a unor abateri disciplinare cu grave consecințe și necesitatea, înregistrată în societatea românească contemporană, de responsabilizare a funcției publice, întinderea acestui termen nu este disproporțională cu scopul urmărit. De asemenea, consecințele acestei interdicții asupra persoanelor vizate au un caracter rezonabil, în sensul că nu afectează în mod grav sau irevocabil exercitarea drepturilor și libertăților lor legitime, acestea având deschise variate posibilități sub aspectul ocupării unui loc de muncă în funcție de pregătirea profesională.

Așa fiind, Curtea constată că tratamentul juridic diferit aplicabil persoanelor aflate în ipoteza normelor art. 54 lit. i) și ale art. 82 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 este corespunzător unor situații distincte și este justificat sub aspectul obiectivității și al rezonabilității, fără ca interdicția examinată să poată fi calificată drept un factor de discriminare.

Date fiind cele constatate de Curte cu privire la respectarea normelor fundamentale ale art. 16 și ale art. 41 alin. (1) din Constituție, rezultă că nu se poate reține nici restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți în afara limitelor permise de art. 53 din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), al art. 29 și al art. 32 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 54 lit. i) și ale art. 82 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 februarie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea bugetului Curții de Conturi pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 52 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2013 nr. 5/2013,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Curții de Conturi, pe anul 2013, la capitolul 51.01 „Autorități și acțiuni externe”, titlul „Cheltuieli de personal”, cu suma de 2.000 mii lei, din suma globală prevăzută cu această destinație în bugetul Ministerului Finanțelor Publice — „Acțiuni generale”.

Art. 2. — Sumele alocate potrivit prezentei hotărâri vor fi utilizate numai pentru plata titlurilor executorii care intră sub incidența prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Curții de Conturi pe anul 2013.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Președintele Curții de Conturi,
Nicolae Văcăroiu
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 3 aprilie 2013.
Nr. 141.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor din unitatea administrativ-teritorială Livezile, județul Timiș

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, în temeiul art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor situate pe teritoriul unității administrativ-teritoriale Livezile, județul Timiș.

(2) Teritoriul unității administrativ-teritoriale Livezile, județul Timiș, este împărțit în 110 sectoare cadastrale,

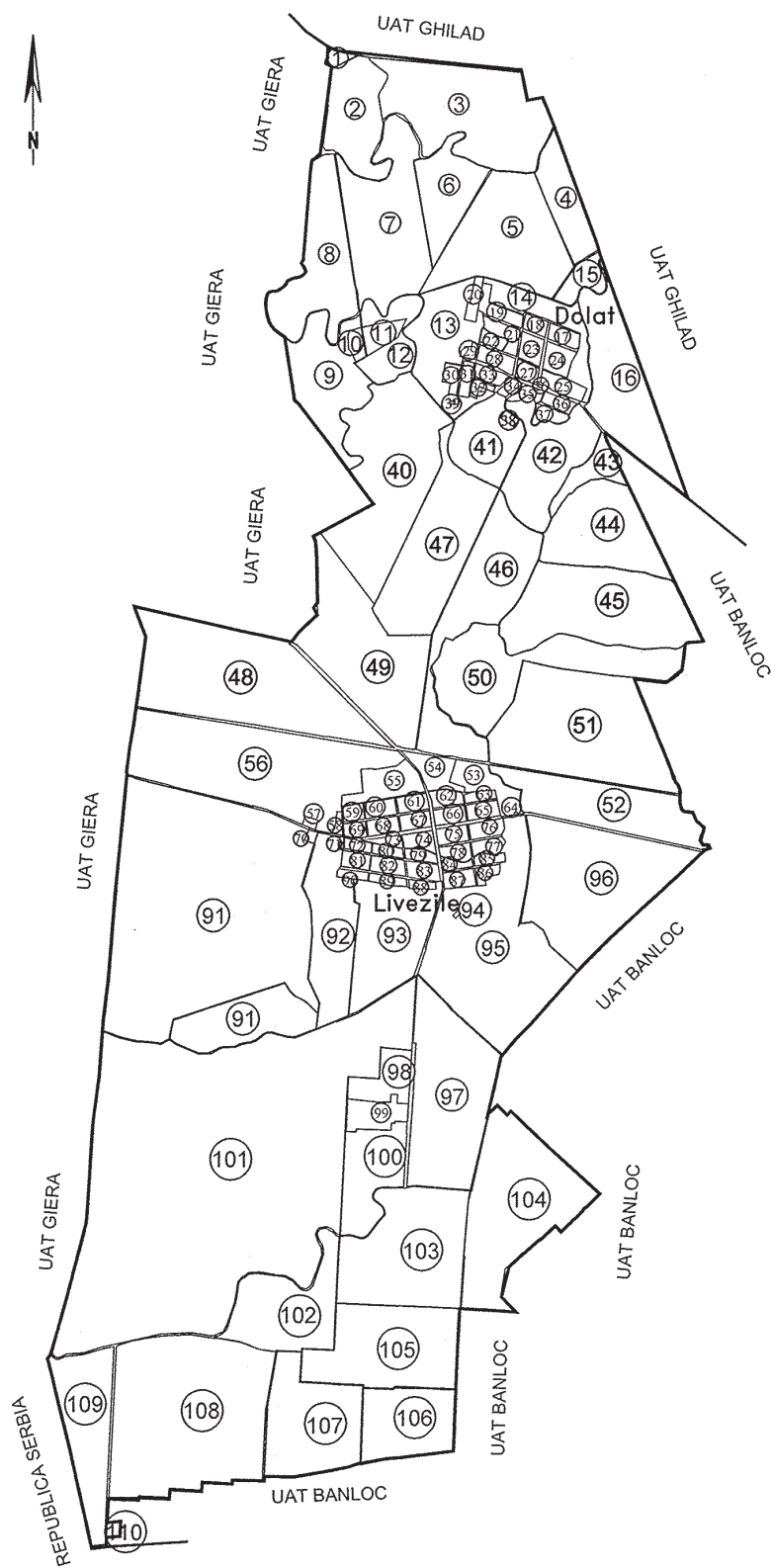
potrivit anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru
și Publicitate Imobiliară,
Marius Arthur Ursu

București, 2 aprilie 2013.
Nr. 323.

Schița cu sectorizarea cadastrală comuna Livezile, județul Timiș

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

O R D I N

privind desfășurarea activităților în domeniul transplantului

Având în vedere Referatul de aprobare al Direcției asistență medicală și politici publice nr. E.N. 3.487/2013, ținând cont de titlul VI din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, luând în considerare Decizia Comisiei Europene din 3 august 2010 de stabilire a orientărilor referitoare la modalitățile de inspecție și măsurile de control, precum și la formarea și calificarea agenților, în domeniul țesuturilor și al celulelor umane, prevăzute în Directiva 2004/23/CE a Parlamentului European și a Consiliului, în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Spitalul Clinic de Ortopedie-Traumatologie și TBC Osteoarticular Foișor București poate desfășura activitatea de bancă de țesuturi și de utilizator de țesut osos, dar nu mai mult de 2 ani calendaristici de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, cu îndeplinirea angajamentelor asumate.

Art. 2. — Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii „Grigore Alexandrescu” București poate desfășura activitatea de bancă de țesuturi și de utilizator de piele, dar nu mai mult de 2 ani calendaristici de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, cu îndeplinirea angajamentelor asumate.

Art. 3. — Spitalul Clinic Colentina București poate desfășura activitatea de bancă de țesuturi și de utilizator de țesut osos, dar

nu mai mult de 2 ani calendaristici de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, cu îndeplinirea angajamentelor asumate.

Art. 4. — Direcția de Sănătate Publică a Municipiului București și Agenția Națională de Transplant București verifică îndeplinirea măsurilor adoptate, la termenele asumate de către unitățile sanitare cu paturi prevăzute la art. 1—3.

Art. 5. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, Direcția de Sănătate Publică a Municipiului București, Agenția Națională de Transplant București și unitățile sanitare vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe-Eugen Nicolăescu

București, 5 aprilie 2013.
Nr. 478.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

